

KOMMUNIKATIONEN (Björn Jakobsson - september 2003)

Ja Hej Alltså. Det är jag som är Kommunikationen. Det är inte så roligt att alla jämt måste gnälla på att jag skulle brista. Så fort det är något som går snett i samhället så säger alla att det är jag som brister. Det är inte så himla lätt att föra allt som människor säger, så att det hamnar rätt.

Om ni t ex bara visste hur många gånger som jag har försökt styra in snårig information som läraren kommer med så att den hamnar i rätt bana i elevens medvetande och kan bli förvandlad till kunskap. När informationen är för tung, abstrakt och ohanterbar, så är det ett litet helsike att hitta ett sätt att placera den rätt, eftersom mottagaren – alltså eleven – stänger till alla ingångar. Vad skall man göra? Till slut sätter jag informationen i blindtarmen på dem, bara för att bli av med den.

Sedan skickar eleven iväg mig för att tala om för läraren att eleven inte förstår vad läraren pratar om, men då är det lika knepigt att hitta någon ingång på läraren. Det slutar oftast med att jag studsar bort från dem, och det gör faktiskt ont i långa loppet. Inte undra på att jag är frustrerad och inte undra på att motivationen sover. Varken dysfunktionen eller miljön gör mitt arbete lättare.

Tänk om mitt arbete ändå vore som att färdas längs långa autostrador med intelligenta plankorsningar. Inga stängda ingångar och hinder som försenar och förstör. Tänk om bara människor kunde kommunicera lite bättre med varandra. Att läraren skickar ut sina missriktade projektiler med kunskap där framme på katedern, som jag måste försöka styra in i en massa sovande elevers medvetande är inte det lättaste. Det finns ju så många sätt att undervisa, och så många sätt att lära sig, och nog tror jag att mitt jobb skulle bli så mycket lättare om folk verkligen tänkte på detta.